В пекло галасних міст і гармидер машин
повертаємось ми, аж плюєм спересердя.
І жбурляємось ми, мов вівчар, з полонин,
залишаючи в горах добрячий шмат серця.

Так облиште ви зайві балачки,
я вже добре собі втямував:
хочеш в гори — то лізь навіть рачки,
і залізь, де іще не бував!

Хто від скрути якої на скелю поліз,
від сварливої жінки забіг на край світу —
аж за тиждень чи два вже рачкує униз,
бо воно ж і богам треба їсти та пити.

Так облиште ви зайві балачки,
я вже добре собі втямував:
хочеш в гори — то лізь навіть рачки,
і залізь, де іще не бував!

Скільки слів кожен з нас поки лізе, бурчить,
аж на решті й доліз — не квапися ж із раю.
Та спускаємось ми, хто по волі, хто — вмить,
ми ж сюди не навік, бо гора ж не Ізраїль.

Так облиште ви зайві балачки,
я вже добре собі втямував:
хочеш в гори — то лізь навіть рачки, —
На горища, де ще не бував!

© Леонід Духовний + Юрій Чайка. Переклад, 1993